

родом от Милет.

Още щом го видяхме, ни направи впечатление, че той непрестанно плачеше с вопли и ридания. Помъчихме се да го убедим да понамали плача си, но той не искаше и да чуе.

- Аз съм голям грешник, велик грешник, - отговаряше той на всички - какъвто няма друг от Адама до ден днешен.

- Вярно, отче, - отговаряхме ние. - Ние всички сме грешници. Единствено Бог е без грях.

- Повярвайте ми, братя, - отговори монахът - нито в Писанието, нито в Преданията, нито сред хората не намерих грешник, подобен на мен и грях като този, който извърших аз. Ако считате, че напразно се обвинявам, чуйте разказа за моя грях и се помолете за мен. Преди да стана монах, бях женен - продължи той. - Жена ми и аз принадлежахме към сектата на Север. Веднъж се прибрах вкъщи, но не заварих жена си там. Узнах, че е отишла при съседката, за да се причестят заедно. А съседката принадлежеше към Православната църква. Втурнах се незабавно към тях да намеря жена си. Щом влязох в къщата, разбрах, че жена ми току-що бе приела св. причастие. Стиснах я за гърлото и я принудих да изхвърли светинята. Тя я изплю в ръката ми, а аз я захвърлих на всички страни. Накрая светинята попадна и в уличната кал. В този миг пред очите ми мълния улучи светото причастие на това място...

Ето че след два дни виждам пред себе си етиопянин.

- Аз и ти, и двамата сме осъдени на еднакво наказание - каза ми той.

- А ти кой си? - запитах.

- Аз съм този, който прободe Твореца на всичко, нашия Господ Иисус Христос по време на страданията му - ми отговори явилият ми се етиопянин.

Ето защо не мога да престана да плача, завърши своя разказ монахът.

Бележки. Непрестанният плач за сторени грехове или дарът за леене на сълзи бил плод на съкрушение у древните подвижници. Други подвижници проливали обилно сълзи при всяка мисъл за греховете и за техните последици. Такова състояние се счита за особен дар на Божията благодат. В непрестанния плач или в сълзите виждали второ кръщение, чрез което се заглаждат греховете, извършени след първото благодатно кръщение.

Учениците на подвижника св. Памво го виждали всякога да пролива сълзи. Той се съкрушавал за греховете си и за своята безгрижност за спасението си. Веднъж в Александрия, като видял една актриса, която будела в зрителите възторг, той горчиво заплакал, че не умее така да угажда на Бога, както тя на своите зрители. В Тавенския Пахомиев манастир живял монах, бивш актьор, който проливал сълзи много месеци, оплаквайки своя предишен начин на живот. Талалей, по думите на неговия житиеписец, постоянно проливал сълзи в продължение на 60 години... Същевременно отците давали мъдър съвет да не се стремим принудително към външен плач, защото тези сълзи не ще бъдат спасителни. Разсейвайки духа, те го отслабват... Истинският дар на сълзи е плод на свободно, вътрешно благодатно движение на духа.